

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÁ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Parcelona portat á domicili. . . 4 rs. trimestre
Fora de Barcelona enviat. 6 " »
Número sol. 2 cuartos.
Número atrassat. 4 " »

Los suscriptores de fora de Parcelona deurán enviar o import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi s' dirigiran al passatge de Colon, número 3, primer pis.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al mati no seran contestadas fins la setmana s' güent.

Sepulchre de Na Leonor de Belvehi

SUMARI.

Sepulcre de Na Leonor de Belvehí.—La filla del marxant; (cansó popular).—Sobran poetas; per J. P. Seguer.—Lo relotxe d' arena (poesia); per Ferrand Rodríguez y Masden.—Ideas diverses; per Joaquim Riera.—ELEMÉRIDES; per Joseph Piter é Inglès.—Curiositats.—Novas.—Passatemps: Problema, Geroglífich y Xarada.—Correspondència.

SEPULCRE DE NA LEONOR DE BELVEHÍ.

Al entrar en lo antiquíssim temple de San Pere de las Puellas en Barcelona, no podrà menys que fixarse lo curiós en lo ben acabat sepulcre gòtich que 's troba empotrat en la paret de la dreta y tanca las cendras de Na Leonor de Belvehí. La perfecció de la estàtua, com lo plan y detalls del sepulcre fan precisa una contemplació com se mereix. Entre dos àngels que sostenen lo escut de la difunta, á cada costat dels que 's veu una monja, plorant la pèrdua de la qu' allí descansa, s' lleixeix la següent inscripció, en llengua catalana: *Assí jau la reverent senyora Alianor de Belvehí, Bedese de aquest monestir, que morí á XXII d' agost lany MCCCCLII.*

J.

Las repetidas representacions de la última producció dels Srs. Soler y Feliu han fet recordar á nostras maras la bellíssima cansó que li dona títol; lo desitg de darla á coneixer á un públich, qu' essent tot catalá, desgraciadament sa inmensa majoria ni noticia 'n té y á fi de correspondre á alguns prechs que 'ns han sigut fets en est sentit, publiquem dita cansó tal com la trovem en las «Cansons de la Terrá» coleccionadas per lo infatigable catalanista Senyor Briz. Si bè havem sentit cantar-la ab algunas variants que 'l Senyor Briz no cita, per esser de poca importancia sols acompanyem la mateixa que dona dit coleccionador.

LA FILLA DEL MARXANT.

La filla del marxant
diuhen qu' es la mès bella,
No es la mès bella, nó
qu' altrás n' hi ha sens ella,
la birondon,
la birondon, quina donzella,
la birondon.

Quan ella va á sarau
se posa boniqueta:
Lo faldellí vermell
enribetat de negre
La 'n treuhen á ballar
á la dansa primera,
Lo ballador li diu:
—Amor, sou pesanteta.—
—En qué m' ho coneixeu?—
—Bè es prou de ben coneixer:
La cintureta 'us creix
y 'l devantal s' aixeca,
Y 'l faldellí vermell
d' un pam no 'us toca á terra.—
—Culliu aixó, Joan,
tireuho á la riera.—
—Tireuli vos, amor,
qu' aixó no es cosa mèva.—
Los pescadors del rey
pescan á la ribera.
Ne pescan un infant
bonich com una estrella.
De tan bonich que n' es
lo portan á la reyna,
Lo fill del rey ho sab
y la fa presonera.
—Callen, calleu, amor,
que 'n sereu presonera,
A la presó del rey
vos sereu la mès bella,
Vos hi estareu set anys
no 'n veureu cel ni terra.—
Al cap de los set anys
treu lo cap en reixeta,
La ven un passatger
que s' ha enamorat d' ella:
—Torneu dema al matí
la veureu vestideta,
Vestideta de blanch
ab lo butxí al darrera,
Lo Sant-Crist á las mans

cantant lo *miserere*—
 Quan ella vá passar
 devant de casa seva.
 Ne vá arrencá un gran crit:
 —¡Valgam Deu, mara mèva,
 Si m' haguesseu casat
 al cap de la quinzena!

VARIANT.

Vers 19.

Al cap de los set anys
 treu cap á la finestra,
 Ne veu passá un baylet
 que n' era de sa terra:
 —Baylet, lo bon baylet,
 qu' hi fan á aquellas terras?—
 —De des que vos no hi sou
 hi ha hagudas moltras guerras,
 Los barcos van per mar,
 las galeras per terra.—

SOBRAN POETAS.

Fá alguns anys que esta expresió se vè repetint per molts del que ab menos preocupació, però ab més desprendiment y bona intenció se interesan pel renaixement del esperit de Catalunya: tots reconeixen aquest mal, pero son pochs los que s' han atrevit á publicar sas verdaderas causas.

«Sobran poetas» aquí ho dupta que son molts entre 'ls catalanistas que, comptant y recomptant ab los dits de sas mans, los versos, las estrofas, las poesías, veuhen transcorrer las millors horas del dia, torturant sa pobra imaginació, fatigant los diccionaris y retorcent lo llenguatge, quan no l' confonan ab paraulas y modismes ininteligibles, tot á fi y afecte, primer de veurer son nom en lletras de motllo, després ja no satisfets de tan inocenta vanitat, pretenent á algun accesit de la mes humil joya de un certámen, pera poderse nomenar desde llavors floreat poeta, y á tenir dret á que sia invitat á llegir en alguna reunió, ó en alguna vetllada anyal

ahont sols quedan satisfets los personals orgulls sens que l' catalanisme ne reporti gran cosa de bó quan no sia per desgracia la broma dels oyents.

Aquest mal es tan general, que no hi ha catalanista que no contia ab un capital de alguns cents versos, ni hi ha redacció de periódich catalá, que no 'n sobrin; fins sembla que no 's pot figurar dignament dintre la idea catalana sens haber sigut premiat en algun certámen.

L' origen d' aquest mal está en los temps primers del renaixement; nasqueren los Jochs Florals pero nasqueren sols, sens tenir una altra ó altras institucions catalanas que fossen son complement, resultat d' aixó que 'l desarrollo d' esta institució essent sola ha pervertit tot lo demes; única representació del catalanisme á ella s' han hagut de dirigir tots los catalans entusiastas, y aixis per desgracia los joves han fiat tot son porvenir literari y catalanista als Jochs Florals y han sigut poetas per forsa.

Quan han volgut apareixer altras institucions, las intrigas, los partits y las cuestiones nascudas dels Jochs Florals las han sufocadas ó fet portar una vida mesquina; aixis la corrompuda influencia de aquella institució se ha infiltrat en la Jove Catalunya, fent que no hi capigués la fracció que per ser més catalanista se li diu *avansada* quedant en lo poder la sombra dels Jochs Florals representada per uns quants *agrahits* baix la direcció indirecta de un bon *mestre* qual manyosa conducta s' ha fet quasi probervial entre 'ls mes enterats d' estos assumptos (*).

Ara bé, si sobran versos y poetas, si l' mal prové d' haber nascut manco 'l renaixement catalá ¿qu' es lo qué fá falta? ¿Qué deuria ferse per encarrilar esta qüestió? La solució es ben sensilla; los medis están en mans dels joves y molta part pot realisarho «La Bandera Catalana» y altres periódichs que com ella treballan.

Primerament, al poble no deu ferseli llegir sempre versos ni sempre bella literatura, lo poble necesita llegir y saber be

(*) La Redacció declara que deixa al Senyor Seguer tota la importancia que tingan las ideas manifestadas en lo present article.

de memoria la seva historia ahont trobarà y no en lloch més lo que tan anhela avuy, necessita á més llegir las questions de filosofia práctica, economia política, comers, industria y arts; la geografia y la agricultura de Catalunya deurian també tenir un lloch preferent. aixó en quan á las manifestacions de la premsa, setmanaris y revistas. En quan á institucions, se necessita despres dels Jochs Florals, una academia científica, histórica y literaria de Catalunya ahont tothom hi cápiga y vaja á dur son petit óbol; un centre catalá ahont entrin totas las opinions dels partits moderns dintre de la idea catalana sia en la forma que 's vulga.

Fet aixó, convindrà avivar aquest bon sentit manifestat per la Redacció de *La Bandera Catalana* rebujant tot lo que sia estrany en ortografia, esperit ó llenguatje, sens enlluernarse per la lluentor de cap joya ni pels aplausos de cap certámen que son arribats á un punt que en lloch de afavorir perjudican.

Escarmentar sempre ab la experiencia dels altres.

J. P. SEGUER.

LO RELOTXE D' ARENA.

(TRADUCCIÓ DE F. DE QUEVEDO.)

¿Qué pots contarme, reloxte molest,
en un sol buf de vida desditjada,
si un buf passa tan prest?
En un camí, que es sols una jornada
breu, y ajunta d' est al altre Pol,
sentne jornada ¿que es un pas tot sol?
Que si son mos treballs y las mias penas,
no trovarás lo fi, ni que gran vas
fosses de las arenas,
al arribá' hont lo mar deté son pas.
Deixa passar las horas sens marcarlas,
que jo no vull contarlas,
ni que 'm fasses saber d' aquesta sort
los breus termes forsosos de la mort:
no 'm fasses ja mes guerra,
déixam tot sol y nom de piadós cobra,
que prou de temps me sobra
pera dormir dessota de la terra.

Mes si per cas com á ofici tens
lo contarme la vida,
molt prest descansarás, perque 'ls cruels
y despiadats recels
que guarda cuidadós
lo cor cuitat, ferit y llastimós.
y la flama atrevida
que amor ¡ay trist de mi! crema en mas venas
(molt més que de ma sang, de foch replenas)
no sols m' empeny y atossa
la mort, que fins m' escura lo camí:
puig que ab lo peu sagnós,
miserable pelegrí,
dono voltas entorn ma negra fossa.
Ja sè que soch alé que no revisch;
tompoch, reloxte, ignoro,
que he de ser pols, igual que tu, si moro,
y que soch vidre, igual que tu, si visch.

F. RODRIGUEZ Y MASDEU.

Gracia, 3 febrer de 1875.

IDEAS DIVERSAS.

Demaném «bo y barato» á un botiguer
qualsevol y li demanem rientnosen, com
significant qu' ho dihém per broma ó que
massa convensuts estem de que no pot
ésser. ¿Perqué seguir una conducta tan
diametralment oposada á aqueixa al demanar un govern «barato y bo»?

Tot govern deu estalviar, si; pero una cosa es pretendre que 'l govern siga estalviador, y l' altre cosa es que, desitjant com desitjem elevar nostra nació á la categoria de primer ordre pretenguém que 'l govern ho conseguí siguent tacanyo ó escàs de gastos á nostre desitx conduhents.

Si sé que 'l vehí fa com jo que no estich content de la meva sort, ¿perqué passo tot lo dia envejant la sort del vehí? ¡Y pensar que tothom té un vehí, menos... menos aquells que 'n tenen dos!

Si 'ls escriptors catalans volem alcansar alguna popularitat crech qu' hem de procurar gemegar menos y riure més.

Lo metje ha ordenat á una noya que pas-sej. que vaji per l'ayre á fi de recóbrar la salut, y l'enamorat de la tal noya diu á cada punt á la matexa: «No: avuy no surtis, que fá 'l sol massa fort y jo 't vull blanca com ets. No: avuy no 't moguis de casa, que fa massa ayre. No: avuy quedémnos que 'l dia está plujós.» Y la noya no surt casi may, y malalteja y.... potser morirá.

La noya es l'imatje de la literatura y l'amant prim-mirat l'imatje dels catalanistas puritans.

JOAQUIM RIERA.

EFEMÉRIDES

DE LA HISTORIA DE CATALUNYA (*).

ABRIL.

1.—1448. Los consellers de Barcelona, demanan á n' Anfons (lo savi) d'Aragó, dongui cartas reyls ab carácter d'embaixada, al consul d' Alexandria, per ells nombrat.

2.—1416. Mort á Igualada En Ferrant I (lo d' Antequera).

3.—1493. Entrada triomfal de Colon en Barcelona.

4.—1152. Naix á Barcelona n' Anfons (lo Cast).

5.—1419. San Vicens Ferrer, entrá á Barcelona.

6.—1473.—Lo veguer de Barcelona, proclama lo privilegi del Princeps Namque.

7.—1714. L'exercit Franc-Castellá sitiador de Barcelona, col-loca quatre canons en una nova bateria que habia construït, sobre 'l seu cordó, prop de casa En Montaner.

8.—1681. Lo bisbe N' Anfons de Sotomayor posa la primera pedra de la iglesia de Betlem en Barcelona.

9.—1653. Lo Capitol eclesiastich de Lleyda, nombra á En Geroni Besora, son de-

putat en lo parlament convocat en Barcelona, per lo Sr. Princep d'Espanya.

10.—1377. Fr. Nicolau Aymerich, acaba en Roma sos *comentaris sobre lo evangeli de S. Mateo*, que havia comensat á escriure en Barcelona.

11.—1750. Tenen lloch en Lleyda, unas solemnes rogativas per pluja.

12.—1265. 'S fa escriptura de que, lo Juheu Geroni, Bonastruch de Porta, que havia disputat ab alguns teólechs cristians, sobre la veritat de sa rel·ligió; no quedaba obligat á respondres mes que al Rey, de lo que l'acusaban.

13.—1716. Son cremats per ma del butxí, los privilegis otorgats, per los Reys á Catalunya.

14.—1458. Lo consell General de Lleyda, delibera y ordena, que á causa de la terrible peste que sofria la Ciutat, fos declarada y celebrada anualment com á dominica la festa de San Jordi.

15.—1501. Surt de Barcelona lo Llochtinent general de Catalunya, ab los del Real consell per anar á Balaguer, quals habitants havian tret la Bandera de la vila contra 'ls de Camdesens, á mes de fer resistencia á un agutsil, que 'ls d'aquest últim punt hi havian enviat.

16.—1520. Jura en Barcelona los furs y privilegis lo Emperador En Carles V.

17.—1249. En Jaume primer institueix los consellers de Barcelona. Mos llegidors coneixerán á no dubtarho, la gloriosa historia d'aquells homes que lluytaren bonament, fins á donar sa vida, pera salvar l'honra de la terra, de aquells homes que sapigueren vencer las dificultats que se 'ls hi presentaban: d'aquells homes, que foren expulsats, de una manera indigne é innoble, dels setials que ocuparen. Mes, no 's borrarà de nostra pensa la explendent gloria que conqueriren, fixa esta en nosaltres, y no podran esmortehirla, tots los esforços plegats dels inimichs de Catalunya.

18.—1412. Queda instalada en Casp la junta dels nou jutges nombrat per Catalunya, Aragó y Valencia, obrintse en aquest dia lo gran plet dinástich y nacio-

(*) Véjense los números 1, 4, y 9, de *La Bandera Catalana*.

nal, que no havia tingut precedent en la història.

19.—1442. Los jurats de Gerona, ordenan als Juheus, desocupin las casas que habitaban en lo carrer de San Llorens, perque aquest carrer no era *Call juhich*.

20.—1196. Mort á Perpinyá N' Anfons (lo cast).

21.—1648. Lo consell de trenta de Vilanova y Gestrú, ofereix á la autoritat superior militar francesa, diners y pagas adelantadas, pera que la desenfrenada soldadesca evacués la vila.

22.—1706. Es assassinat lo conseller de Barcelona En Nicolau de San Joan.

23.—1133. En Ramon Bernat de Maçanet cedeix als Templaris, lo terreno ocupat per lo Palau menor de Barcelona.

24.—1664. 'S posa la primera pedra al nou campanar del monastir de Bañolas que va substituir, al que havia sigut volat quant la guerra dels segadors.

25.—1344. Convocadas per En Pere (del Punyalel), 's reuneixen en Gerona, las milicias catalanas, per' anar á invadir lo Roselló.

26.—1330. N' Anfons IV d' Aragó, concedeix á Gerona que cap habitant cristiá, pogués esser pres per deutes contrets ab juheus.

27.—1284. Mort San Pere Armengol.

28.—1712. Los soldats de n' Carles III, estableixen lo bloqueyá á Gerona.

29.—1462. 'S trau la Bandera de Santa Eulalia per certas miras concerns, al bon repós de Barcelona.

30.—1473. Surt de Barcelona la Bandera de Santa Eulalia, contra los Francesos.

JOSEPH FITER É INGLÉS.

CURIOSITATS.

Geroglífichs (escriptura sagrada). La pintura grosera dels objectes, fôu lo primer medi de comunicació, y va precedir en tots los pobles primitius á l' us dels caràcters alfabétichs. Mes tart los sacerdots d' aquells pobles, van conservar los gero-glífichs pera cubrir certs coneixements

als ulls del vulgo. Alashoras, aquells signos varen esser la vera escriptura sagrada.

Lo primer rel-lotge de torra conegut en Espanya, fôu lo que, regalat per la república de Venecia, 's col·locá en lo campanar de la Séu de Barcelona, lo dia 20 de Novembre de 1393. Lo segon rel-lotge que 's posá en Espanya, fôu lo de Sevilla, en presencia del rey Enrich III, en 1396, tres anys despres qu' en Barcelona.

NOVAS.

CONSISTORI

DELS JOCHS FLORALS DE BARCELONA.

LLISTA DE LAS COMPOSICIONS REBUDAS EN SECRETARIA

102 Las derreras paraulas. *Adeu!*—103. Poesía. *La familia de cal Leres.*—104. A la Verje Maria. *¡Oh magna, oh pia, oh multum amabilis Maria!*—105. A Puigcerdá. *Que 'n son de valents!*—106. Facultat é gentilesa. *Sursum corde.*—107. L' Orgia.***.—108. La Vergonyosa. No la despertes, no.—109. Te-tuan. *Ecce obra magno seculum XIX.*—110. —Florentina. *No es verdad ángel de amor que en esta apartada orilla.* ZORRILLA.—111. Lo soroll de l' aigua. —*Fuentes que murmurais dulces querellas.* GARCILASO—112. Un convit. *Lo primer que pendrà será 'l gran maula.*—113. Segueix. *No detengas tu paso, sigue y calla.*—114. *La vida del amor.* TERCEROLA.—115. ¡Oh joya! *Secundum.*—116. La primera. *Ni may qu' ho fós.*—117. Esperansa. *Qui com tú?*—118. Lo cant de ma patria. —*Y á ma patria, ma patria santa, l' últim etc.* BALAGUER.—119. Lo torrent. *En lo mon ni la mort pot ser eterna.*—120. Honestas, fides, amor. *Añadiendo siempre pasion á pasion, memoria á memoria, etc.* GÓNGORA.—121. A la Verge Maria. *Oh magna!*—122. Lo compte Blau. *Ay infeliz de la que nace hermosa.*—123. L' incrédul. *Fides.*—124. Lo remor de l' ona. *En Jacme, fill del Senyor infant En Ferran.*

do, so en mon poder, è en aquell dia havia XL jorns que era nat è no pus. MUNTANER.—125. Ingrata. Oh Magali ma tant aymado mete la testu au fenestrou MISTRAL.—126. L'entrevisto. Y' a 'no chatouno à Casteu-Nou. A. TAVAU.—127. L' inocencia. *Centum sunt causa cum ego semper*.—128. Hipocresia. *Hipocrita, no blasfemes*.—129. La nit de San Joan. *Nit d' alegria*.—130. Cantitus. *Milités*.—131. Lo cant dels aucells. *Con diferente voz se condolecen* G. DE LA VEGA.—132. La mort del príncep de Viana. *A la pequeña luz del breve dia, y al grande cerco de la noche oscura, veo llegar la triste vida mia*. HERRERA.—133. La tomba payral. *Dormiu en pau*.—134. La caritat. *Plenitudo legis dilectis*. S. PAU ALS ROMANS.—135. La ponceila del amor. *¡Cielos santos! ¿Que me dices?*—136. Bonaparte y 'l poble espanyol. *Qui s' exaltant humiliabatur*. EVANGELI DE SAN LLUCH.—137. Requiescat in pace.—138. L' ombra del rey En Jaume. *Dies ira, dies illa*.—139. Coloma. *Lunge da questo suolo, etc*.—140. Jesucrist. *Inri*.—141. Lo portal de casa. *No pot aymar sa nació qui no estima sa provincia*. A. DE BOFARULL.—142. Amor. *¿Qué fora 'l viure si ab la mort finissen de nostre esperit las somiadas ditzas?* F. P. BRIZ.—143. Lo jardí dels amor. *Las flores son el lenguaje de la creacion. ¿Hi anire? Anau, lleugeras ones volgudes, besón la platje de la regió hont viu la reyna, la hermosa fada etc*. TOMHAS FORTEZA.—145. Elegia. *Lloraré, no importa: el dolor y las lágrimas son el crisol do se depura la doliente humanidad*. M. M. y Q.—146. Cant d' amor. *Un no rompido sueño, un dia puro. alegre libre*. F. L. DE LEON.—La oració. *Tu sola veus lo terme y lo principi, ets clau del pensament y alé del ánima*. F. PELAY BRIZ.—148. A Santa Eulària patrona de Barcelona. *Sota 'ls plechs de ta bandera guanyarem los nostres llors*.—149. Las darrerías. *Vanitas vanitatum*.—150. Amor. *Els del cor la pura essencia*.—151. Lo Cancan de les Es. *Fa ta à faisó del Diable mon*.—152. Corrandes. *De cansons y de follías, vos ne cantaré deu mil*.—153. Tan se val. *Sempre ho diuhen*.—154. A la Verge Maria. *Spes mea in te*.—155. In illo tempore. *Azó passare en lo temps en que les dones de Barcelona eren donas*.—156. En Joan Fivaller. *May*

venguts, fill d' eixa terra, no permetau tal afront.—157. Boleros. *De cansons prou ne saria, no se si 'm recordaran*.—158. A las ninas catalanas. *Oh ninas catalanas sou bellas con lo sol, etc*.—159. Lo Soldat. *A la guerra se 'n van à la guerra los meus amors*. V. PENYA D' AMER.—160. Espanya. *Quoque tandem?*—161. ¡Gloria à Girona! *Pro patria*.—162. ¡Pobre cego! *Lo primer es veurer*.—163. La mort de Moisés. *Inveni postum; spes et fortuna, valet*.—164. Pobre nineta!—165. Lo soldat. *Qui mor per la patria no mor may*. A. DE BOFARULL.—166. Santa Eulària. *Fides*.—167. Ventura. *May mes*.—168. Clotilde. *Sueña el rey que es rey etc*.—169. A Deu. *Unus et trinus etc*. SAN AGUSTÍ.—170. Alegrias. *Sempre vengeu be*.—171. Lo desitg. *No tat lo que 's pensa 's pot fer*.—172. Calcúls errats. *Lo corb diu negra à la garsa*.—173. Amor. *Lo dupte*.

Lo que s' anuncia pera satisfacció dels interessats.

Barcelona 2 de Abril de 1875.

Lo secretari, J. ROCA y ROCA.

No va ser l' exemplar de l' ópera *Quasimodo*, lo que varem rebre y de lo que 's va parlar en lo número anterior, sino lo libretto.

Esperém que 'l públich nos dispensará aquesta falta del tot involuntaria, deguda à la precipitació ab que 's tingueren que fer las Novas.

Tinguerem lo gust de sentir *las set paraulas*, posadas en música per lo aventatjat compositor D. Joseph Rodoreda, las quals nos deixaren completament satisfets.

Felicitem coralmènt à nostre amich per la seva obra.

La Real Academia de Bonas Lletres de Barcelona, en sessió celebrada lo dia 6 de Mars, va acordá obrir un públich certámen sobre 'l següent tema:

Estudio documentado de los usajes, costumbres y constituciones de Cataluña, considerados bajo el punto de vista histórico y legal, con relacion à una ó varias de las instituciones del derecho foral en Cataluña.

Las obras manuscritas ó impresas pos-

teriorment á la fetxa del Programa que vulgan obtar al premi, deurán depositarse en la casa del senyor Secretari de la Academia (Pelayo-26-3.) avans del dia 1.er de Novembre del present any, las quals portarán un lema que se escriurá també en un plech tancat que continga 'l nom del autor.

Lo premi consistirá en 750 pesetas, 250 més si 'l treball excedeix á las proporcions de una estensa memoria y lo títol de Académich honorari.

Habém rebut magníficament impresa la llista dels Notaris públics del Colegi territorial de Barcelona.

Agrehím en tot lo que val la proba de diferencia que habém merescut á dit Colegi.

PASSATEMPS.

Soluciones al número passat.

A LA XARADA.

Ca-pó.

AL PROBLEMA.

Cent dinou,

AL GEROGLÍFICH.

Quatre lletres que no diuen res.

PROBLEMA.

Un senyor pregunta á un pastor: ¿Quantas pessetas ne vols de aquesta ovella? Y lo pastor li respon: Sumadas las xifras de la quantitat que 'n vuy forman la seva meytat. Lo senyor la trova cara y diu: ne dono una quantitat tal d' escuts que son ters multiplicat per sa meytat, ve á formar lo que 'n prometo: ¿quant ne volia l' un y quant ne donaba l' altre?

XARADA.

La primera es una lletra
Dalt d' *hu* quarta vaig lleuger
Y perduda es la *dos quinta*

D' escriurer catalá ab es

Ab lo *tot* me casaria

qu' es *tres quarta* y molt amabla

Bastant sols dir que n' es filla

De *prima dos tersa y quatra*

ALFONS S Y M.

GEROGLÍFICH.

Lagu R FA 1875 AAA

CORRESPONDENCIA DE LA «BANDERA CATALANA.»

M. Coll y Nadal: Agrabim lo qu' envia.—J. de Gassó: S' aprofitará lo problema.—Arturo Corominas: Sonet mol bonich si *lo semicar d' amor* no l' aterrés.—Eudalt Canibell: Serveixis pasar per la Redacció.—J. Gestus: Hem rebut lo seu paperot ¿que no 'ns vol ser amichs? Altrament, es massa gran pera dirse Gestus.—E. M. Hugué: Quins amichs corran! Vosté te malas companyias. Esperem altres curiositats, y aprofitarem un epigrama.—Pere Güell y Forment: Lo seu anirà á no tardar gayre.—R. Forn: Las sevas composicions respiran tendresa y sentiment, pero nos sembla que vosté no té práctica á versificar per lo que li aconsellem que treballi.—Joseph Crat: La seva poesia anirà en lo próxim número: Segueixi enviant.—Joan Navalles: Lo sonet no careix d' ingeni, pero no sabem que dirli.—A. J. y A: La xarada anirà, *baix paraula d' honor*.—Frederich Alohar: Rebudas las duas cartas. Veurem d' aprofitar alguna cosa.—Joseph Garriga y Lloró: Nos fem càrrech de lo que vosté manifesta, pero debem dirli ab franquesa, que vosté sab los compromisos que té una Redacció. La seva poesia anirà.—Rafel Sengenís y Torrens: Sentim dirli qu' encara no s' ha esmenat prou. Aprofitarem algun problema.—Enrich C.: No sabem perque 'ns sembla que 'ls pensaments dels seus epigramas son enmatllevats.—Pere Manant: La poesia no, pero las curiositats pot ser si.—Francisco Godó: Hem fet pasos per veure á la tal xicota; ¿Qu' es una que porta mitjas blavas á garró? Per amor de Deu, no li dediqui més madrigals! Aquesta setmana no ha tingut vena.—Rafel Senties y Curtoys. Lo seu article anirà. No s' apuri perque fins aquí no li hem donat cap desengany, que per altra part no 'l mereix.—N. D. M.: Massa facil.—A. Coma: Lo poema épich qu' envia, com vosté compren no cap en lo nostre periódich, pero aprofitarem la xarada.—R. Solanes: Ignorem á quina escola pot fer referencia. Lo periódich es eco únicament de la seva Redacció: aquesta té 'l seu modo de pensar en cèrtas questions, pero obra ab entera independència en totas. Tindriam molt gust de veure la seva firma en nostras columnas, pero deu acomodar-se al llenguatge popular que 's lo que seguim, lo que esclueix las terminacions dels plurals femenins en es.

Estampa de la Renaxensa, Montjuich del bisbe, 8.